

Amb motiu de la calor, el rei d'Andorra...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...ha estat traslladat a l'interior.

Any IV - Núm. 163

Barcelona, 25 de juliol de 1934

Preu: 20 cèntims

EL TUSSO NEGRE per a Boris I

Ens ha produït veritable sorpresa i dolor—a l'ensens que dolor és l'expressió justa—el to de barriada irrevocable amb què els diaris autènticament republicans i els altres han tractat aquests dies l'actuació del rei Boris I d'Andorra.

I ens ha causat, al mateix temps, fonda indignació de veure com el rei de les valls andorranes era presentat com un vulgar aventurer,

com un «gigolo», com un indesitjable abans d'haver fet res per merèixer aquests qualificatius si són no són denigrants.

I tot, per què? Perquè Boris I ha estat derrotat en el seu intent de restauració de la corona al Principat d'Andorra, i derrotat amb les armes més vils, o sigui sense les armes a la mà, com els reis han d'ésser derrotats, armat solament d'un monocle i d'una mirada seductora que no n'ha estat prou per reduir la policia.

I per això, perquè ha estat agafat per sorpresa, sense lluita i amb engany, hom el denigra i li nega tota sobirania quan té totes les qualitats que l'haurien de fer creditor a totes les prerrogatives del tron.

Es la sort que li ha estat adversa; no pas les armes. Si hagués tingut temps de recórrer-hi potser hauriem tingut sorpreses. Si, en comptes de veïllar primer pels seus súbdits, si en comptes d'editar els bells manifestos i de tenir cura de l'Administració amb la publicació del «Diari Oficial de les Valls», s'hagués inscrit en la Cursa dels Armaments, avui les potències i el respectar i la premsa monàrquica espanyola li tindria totes les consideracions. Perquè, en què es diferencia Boris I d'Alfonso XIII? En res i en tot: en res, perquè tots dos tenen les mateixes qualitats; en tot, perquè Boris I no ha triomfat. En res, perquè tots dos són destronats; en tot, pel tracte rebut.

Si Boris I hagués triomfat com havien triomfat els avantpassats dels altres reis, Boris seria respectat, temut i estimat: els retrats que ara se li fan, serien gràcies; la seva literatura seria apreciada, les seves aventures celebrades, els seus productius amors considerats com una font de riquesa del país, i el seu monocle distintiu de reialesa: el senyor Pich i Pon li hauria reservat el lloc més tou en el seu històric sofà, i, si al cap dels anys una revolució l'hagués sorregit, en comptes d'ésser detingut per la policia espanyola, hauria estat protegit, respectat i honorat per la policia francesa.

Ha tingut, simplement, mala sort, i perquè ha tingut mala sort se'l beja i se l'escarceja cruelment pels mateixos que li haurien servit de califa si l'hagués tinguda bona. Es per això que nosaltres, quan tothom li gira l'esquena en la desgràcia, apreciant-li totes les qualitats que fan un rei (classe fina, emboïllat d'or, tipus espanyol), li concedim, com a mercedosa compensació, el Tussó Negre perquè el llueixi en les seves noves gestes i puguem veure'l algun dia en el tron d'Andorra o en una casa de prebèstes.

Llegiu a les Ovelles esgarriades «La millor ovella de l'any»

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

AL BISBAT DE LA SEU D'URGELL

—Hi ha el rei.
—Que passi de seguida!
—Es el rei d'Andorra.
—Ah! Així, que vagafin!

PARADISOS OCEANICS

El foment de la prostitució

A la senyora Aurora Temprana la preocupa extraordinàriament la prostitució i es dedica, esgotats els paradisos oceànics, a parlar—analv a dir a explotar, ja que els articles bé els deu cobrar—d'aquests altres. En un dels articles, el darrer quan escrivim aquestes ratlles, publicat dimecres de la setmana passada i titulat La Prostitució Lliure, s'hi tira de cap (al tema, no és clar, a la prostitució) i comença per declarar que troba aquesta forma

«...cent vegades més immoral que la prostitució organitzada, sense, però, fer-me il·lusions sobre l'abast pràctic de les meves humils opinions».

Sempre està bé nedar i guardar la roba, sobretot en coses com aquesta. Després diu:

«Les filles, les esposes, les mares de família que sota la careta de dones decentes es llueixen a la prostitució, clandestina i ocasional, són l'essència mateixa de la immoralitat, car actuen en nom de sentiments que no experimenten, i...»

«Si, senyora, això és parlar!»

«...estableixen una competència desigual entre les professionals i elles, que fan d'aficionades.»

I tan poc com els costaria convertir-se en l'essència mateixa de la moralitat simplement experimentant els sentiments i fent-se professionals! Però, ah!...

«Amb tot, qui gosarà negar a unes i altres el dret a explotar llurs encisos naturals? I com podem oposar nosaltres, febles idealistes, el nostre minso esforç contra els directors, explotadors i grossistes d'aquesta trista indústria?»

I si, en comptes d'anar-los en contra, els ajudéssim? És una idea per fomentar el professionalisme i, per tant, la moralitat. Sí, senyors, perquè sí no

«Aquestes esquirols del vici, no solament seran tolerades si la prostitució organitzada s'arriba a abolir, sinó que es veuran més conreades, més afalagades, mentre que les pobres professionals seguiran actuant, en llurs carrerons miseriosos, perseguides per la policia.

Repeteix que els hauriem fet un flac servei, i que ni la moral ni les meretrices tindran res a agrair-nos.»

Com es veu, la moral i les meretrices van juntes. El mal, però, no té remei!

«Trenta anys (això deu anar per la Lliga) d'educació sexual i una organització social més ampla i conscient, com a conseqüència d'un estudi seriós del treball de la dona, limitaran la prostitució, però mai no la venceran, car la darrera dona que visqui damunt la terra, té noventa probabilitats contra cent d'a-

La fi de Roma

Renovación és un competidor nostre i cruel. No en té prou de menjar-se'n l'herba sota els peus, que encara ha d'afegir-li el sarcasme. Comentant l'altre dia el sopar amb què en Víctor Artís va obsequiar els seus amics per inaugurar la cuina del seu Hostal del Gall, a la cantonada de Fiveller i Plaça de la República, diu que se podia haver publicat un suculent artículo titulado L'hostal del Gall, i per el qual se havia desfilar una quinzena de sujetos de categoría de la Esquerra, entre los que se podría recordar al autor de Focs de bengala, que escribe J. M. Francés en L'Opinió, y a Boadella y al ex concejal Casanellas y a tantos otros de gran prestigio catalanista, hallándose en plena bacanal, escandalizando y cantando a coro canciones obscenas y repugnantes. Eso sí, las puertas estaban guardadas por urbanos, de Asalto y de Escuadra. Sencillemente, un espectáculo vergonzoso.

Una parodia del paganismo romano. Los patricios dando malos ejemplos, celebrando sus orgias a la vista del pueblo. Y así se hundió Roma.

I bé: no hi havia ni en J. M. Francés, ni en Boadella, ni en Casanellas, sinó l'Escofet, en Massip i l'Hilari Salvadó, que són regidors de l'Esquerra, i en Soler Janner, que és tradicionalista de la minoria de la Lliga, i els convidats eren vint-i-cinc; però com que sense ésser convidats s'hi abocaren els radicals fins a quaranta-dos, l'orgia es convertí, si no en un dejuni, gràcies als treballs d'Hèrcul de l'Artís, en una mena de quaresma. «Así se hundió Roma», diu Renovación.

Exacte; se la menjaren els radicals.

JARDINS

La Veu de Catalunya de diven-dres passat publicava un eternidior editorial en defensa dels pobres propietaris que han de pagar impostos pels jardins que tenen, i sota el títol «Volem o no volem l'embelliment de Barcelona?», diu:

«Amb llur inconsciència i llur desconeixement de les realitats socials i urbanes, els esquerrans de tipus socialista diran que el que cal és fer grans parcs públics. Ells no saben que el conjunt dels petits jardins i espais d'esbarjo dels propietaris particulars representa sempre moltíssim més que els més esplèndids parcs públics que una ciutat rica pugui tenir.»

Quina ignorància la d'aquests esquerrans! No saber que és molt millor que els propietaris es passejgin pels jardins particulars, que no lles noranta probabilitats contra cent.

Excm. Señor Don Luis Companys
Presidente de la Generalitat
y de la Esquerra.

Mi Cerrido Luis; recibi la tulla por la quemem tero que por fin habeys decidido acer lo ce hos de la gana con la lei De contratos de con Reo, por lo que este consejo de Memstros qree ka ah aver consegido su proposito de paz y fi-cacion de los espíritus y mearcage hos felizite por buestra comprem. Yo tambien lo eh visto con muy buenos ojos.

Jullo y del Consejo de Memistros

Sampser

Madrid 27 de julio de 1934

Per evitar que el país s'ompli de funcionaris

(Declaracions exclusives del Dr. Dencàs)

Per ajudar a l'aclariment de l'ambient i desmentir les campanyes que aquests dies omplen la premsa d'oposició, varem decidir, com els altres periodistes, anar a trobar senyor Dencàs i dir-li:

«Bé, prou; cal desmentir d'una vegada aquestes campanyes infames i interessades i fer callar aquests diaris de l'oposició.»

El trobarem al seu despatx de la Conselleria de Governació, acompanyat del redactor de La Noche senyor Pomés i del redactor de La Humanitat, senyor Aymami Baudina.

«Teniu tota la raó—ens digué el Conseller interí de Governació quan li diguérem el que li vollem dir i que ja hem dit als nostres lectors—. S'ha d'acabar aquesta campanya iniciada per la Soli i seguida per El Diluvio i La Veu. Només la barreja d'aquests tres noms ja fa la cosa sospitosa i s'hi veu el xantatge de tres hores lluny, una per diari.»

«Diuem que he nomenat metges a parents, amics i parents dels amics. És fals de tota falsedat, com fals és el descontent que diuen que hi ha entre els joves de bona

fe del partit. Jo solament he firmat el decret nomenant-los, i això és molt diferent. Si hagués de llegir o escriure tot el que firmo! Només sé que el decret era escrit en paper de barba, que és el millor; de l'altre no me'n preocupo.»

«Però encara que així fos. Que he fet metge de la Policia el meu germà Cándid Dencàs, i el soci del meu germà, Lluís Fortuny, i el meu cunyat Pere Maria Cararach, i en Cristià Cortès, cunyat del Dr. Aguadé, i en Joaquim Comas, cosí d'en Pere Comas, i en Josep Maria Carré, cunyat d'en Badia, i en Llach, parent d'en Coll i Llach, i en Quintana, nebot d'en Tauler? I doncs, què es pensaven? Que hi posaria gent desconeguda i en la qual no hi pogués tenir plena confiança? El càrrec de metge és de molta responsabilitat!»

«Criden, després, perquè la clínica de Sant Jordi, de Sant Andreu, del meu germà, d'en Fortuny i d'en Cararach, passa a ésser de la Policia, i hi ha qui diu que no té prou condicions. Doncs per això resultarà més barata de compra que les altres que s'han ofert, i amb els diners que sobrin es podrà posar en condicions.»

«Oh, i el que és pitjor és el ridícul argument que jo vegi els plecès abans de l'adjudicació i pugui fer baixar el preu de la de Sant Andreu! No veuen que això no és més que en benefici de la Generalitat!»

«Us dic que és repugnant aquesta actitud de la gent. Això és, ja us ho diré, ganes d'enxufar-se, i res més. I no veuen que Catalunya no pot ésser un poble de funcionaris. És un país massa petit, i si tothom estigués enxufat, qui faria de poble? Cal, doncs, que uns quants es sacrificuin i carreguin sobre les seves espalles la feixuga càrrega. Afortunadament hem trobat homes forts i coratjosos. Vegeu només aquest xicot, en Quintana, el nebot d'en Tauler: Cap de Negociat de la Generalitat; director del Diari de Sessions; taquígraf del Parlament; metge del Parlament i metge de la Policia. Va ésser ell mateix que em va venir a veure i em pregà per tots els sants que li alleugerís la càrrega, i aleshores fou quan vaig donar el decret sobre algunes incompatibilitats; però no totes, perquè els nostres homes han de treballar per la salvació de tots.»

«D'aquesta campanya, però, el que més m'indigna és l'actitud de La Veu, que mai no està contenta.»

Seguint en Joan Tomàs i el "Tour de France"

Luchon, 22. — Entre els seguidors de la Volta a França ha estat comentada vivament la presència d'un individu suspecte. En arribar a Luchon, ha començat a fer estranyes preguntes que han desvetllat desseguida la malfiança general. S'ha informat detalladament del que era una bicicleta, com funcionava, etc. De si el «Tour de France» era realment una cursa de bicicletes o de camions-anunci.

«D'on vénen els corredors?—ha preguntat.

—De París.
—I cap on van?
—Cap a París.

«I per tornar allà d'on han sortit s'arma tota aquesta mandanga? Se li han donat tota mena d'explicacions, però no ho ha entès. Després ha demanat si al vespre hi havia circ, i, abans que li responguessin, s'ha adormit.»

A darrera hora ens assabentem que l'estrany personatge ha donat per nom Joan Tomàs i que pretén ésser l'enviat especial d'un diari de Barcelona titulat La Publi. Naturalment, ningú s'ha cregut la burda invenció.

Dels seixanta corredors sortits de París, sols en queden disponibles una quarantena escassa. En canvi, la caravana de carrosses anuncia

dores, veritable atracció del Tour, continua completa, sense haver sofert cap baixa.

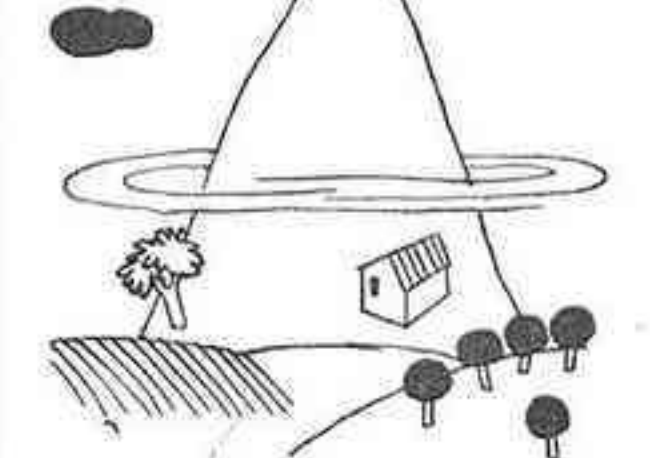
Pau, 24. — Finalment, descansem.

Descansem en Pau.

Burdeos, 25. — El pretès enviat especial de La Publi de Barcelona està escandalitzat que hi hagi ximplés que vulguin fer els Pireneus en bicicleta, quan en automòbil es va tan bé.

«Els corredors, en canvi, estan molt ofesos amb els que fan córrer l'espècie de que «ja no hi ha Pireneus.»

Es temen aldarulls.

En saber que hi havia un periodista que havia parlat molt malament de l'Esquerra, el que continua fent-se passar per redactor de La Publi ha declarat:

«Ja sé qui és: En Brunet! Ningú ho ha entès.»

Avui m'ha tocat dormir en la mateixa cambra del suposat periodista barceloní.

A mitja nit s'ha posat a somniar en veu alta.

«Frediani! Frediani! — cridava. Es deu tractar d'algun ciclista del seu país.»

EL REI BORIS I AL SALO DEL TRON

(Continúa a la pàgina 2, col. 1)

MIQUEL D'ESPLUGUES

(Ve de la 1.ª pàgina)

Jo no sé què haurem de fer perquè torni al Parlament. No va parar fins que el pobre Selves es va morir, i encara després li fan la jugada de l'esquela; per veure si callaven, faig metge de la Policia en Cararach, fill de l'ex-regidor de la Lliga, d'infanta memòria, i sobre meu. No sé pas què volen...

—Poiser amb una mica de sopa... —Ja hi he pensat, i a; però hem de fer-ho de mica en mica. Hem començat ja nomenant inspectors d'Hygiene en Pomès i l'Aymami; és poca coseta, 70 duros i les inspeccions, segons tarifa; però cal tenir en compte també que s'ha d'ésser metge i ells només són periodistes. Ara mirarem de fer-ne a en Costa i Déu i després a algú d'El Diluvio i de la Soli; a veure si els tapem la boca.

—Escolti, senyor Dencàs. I per nosaltres, no hi hauria res? —Ja en tingué de barra, ja! —Veurà, el partit de L'Opinió... —El partit de L'Opinió es dissoldrà un d'aquests dies; ell ja ha aconseguit tots els seus objectius; tots els seus membres estan col·locats...

—Per això mateix, que nosaltres... —Però, és que també voleu perdre aquesta bona fama de calets que teniu?

Ara tenim, a més a més de la fundació Bernat Metge, la fundació Dencàs Metge.

Un amic nostre que estava malalt, ha estat nomenat malalt del Parlament, malalt de la Generalitat i malalt de la Comissaria, i així pot viure...

Tancades les corts prostitutes, la senyora Aurora Bertrana segueix redactant articles sobre la prostitució.

El senyor Companys ha rebut una carta del senyor Samper; això demostra, si més no, que el senyor Samper sap escriure...

El senyor Samper ha rebut una carta de resposta del senyor Companys; això demostra, si més no, que el senyor Samper sap llegir.

Tot plegat, s'ho mira amb bons ulls i el senyor Samper, almenys així ho assegura ell mateix... (?)

El nostre dibuixant Tisner fa els xistosos sobre paper de barba.

Manuel Brunet s'ha inscrit al Tour de France de l'any que ve.

El senyor Cambó ha tornat a posar els peus a la galleda, malgrat portar posats uns mitjons Molfort's nous de trinca.

El rei d'Andorra ens ha sortit una sota.

El senyor Guerra del Río ha tornat a no ésser rebut pel president de la Generalitat.

Els Fredianis no fan la Volta a França, malgrat que ho semblin.

SALO DE LES CENT MIL CORBATES

LA SASTRERIA DANIEL'S és la més recomanable GUST, QUALITAT I PREUS PER A TOTHOM Rambla Catalunya, 13-Telèfon 20053

LECTURES DE BARBERIA

A més de la premsa catalana, la castellana i la bilingüe, es publica a Barcelona una altra mena de premsa que no és ben bé escrita en cap idioma, com no es tracta de l'esperanto dels ases, i que té per exemplar únic L'Esquella de la Torratxa.

Donant un simple cop d'ull al darrer número d'aquest anomenat setmanari, hi trobem escrites les següents paraules:

- Alemà, per alemany. Atacador, per atacaador. Abstrucció, per obstrucció. Hitler, per Hitler. Anafar, per assajar. Zora-Aga, per Zoro-Agha. Bacalica, per balalaica. Bacanses, per vacancas. Lerrouxiste, per lerrouxista. Puesto, per lloc. Sacrifican-nos, per sacrificant-nos. Mac West, per Mac West. Després, per després. Enrollallat, per enrogallat. Pichar, per Piccard. Etc., etc.

La gran sort que el públic al qual va destinada L'Esquella de la Torratxa, o siguin els analfabets, no la poden llegir.

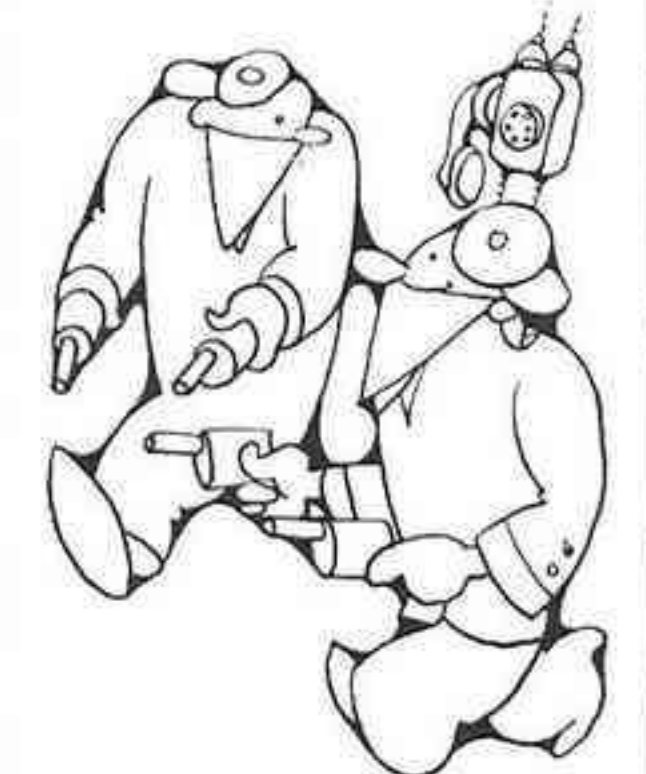
Val a dir, però, que entre aquests analfabets n'hi ha hagut alguns que se n'han tornat a còpia de llegir-la.

L'OCUPACIO DE SAMARA

Potser alguns dels nostres lectors estiguin assabentats de que l'exèrcit espanyol ha ocupat Samara.

A propòsit d'aquest fet se'ns havia acudit un xisto molt bo. Però no el publicarem. De tan bo que és.

Es un xisto d'aquells després dels quals hom sol assaltar el Cucul, es decreta la Llei de Jurisdiccions, es fa la Solidaritat Catalana i, finalment, a Hostafrancs, fereixen d'un tret al senyor Cambó. Ja se'n fan càrrec, doncs, oi?

A MATARÓ

—Què, tallem el telèfon? —I ara! Entre companys no fóra ben vist.

FRANQUESES QUE MATEN

Un element, si no dels més actius, al menys dels de més bon humor del partit de L'Opinió, deia l'altre dia en un grup d'amics (no tan amics, com es pot suposar, perquè un d'ells ens ho ha vingut a contar):

—Aviat podrem dissoldre el nostre partit. —Per què? —Perquè ja hem aconseguit tots els objectius. —...? —Sí. Tots els militants estem ja col·locats.

HOMES D'ESTAT

A La Dépêche de Toulouse de dimecres passat publicaven una nota donant compte de que havia estat a aquella ciutat, de pas cap a París, el senyor Josep Fontbernat.

La nota és redactada amb tons molt cordials, i ningú no s'adonaria de la broma que va per dintre, si no fos quan diuen que en Fontbernat és un home d'Estat de Catalunya.

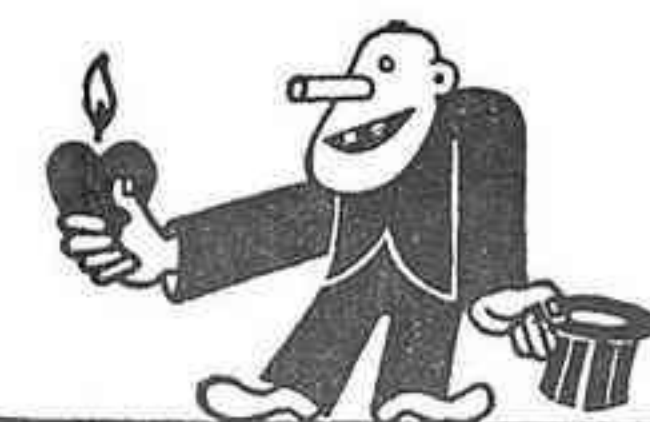
Cal no oblidar que Toulouse és el país de la galèjade.

Cerveseria Euzkadi Restaurant especialitzat en coberts d'estiu

AIGUES DE SANT HILARI SACALM HOTEL MARTIN Obert del 1.º de juliol fins al 15 de setembre Auto diari de Barcelona Sant-Hilari durant la temporada oficial Informes: Boqueria, 13, 1.º - Tel. 17953 - Barcelona

LA REGLA SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEMI»

amb el cor a la mà

ELS ATRACADORS DE MATARÓ Atracador primer. — I el metge que m'havia recomanat que anés a pagès!

Elegia de Don Alexandre (1)

Amb aigua fins al coll, don Alexandre medita els seus present, passat, futur; va viure entre agitat i arnat de mandra, es dreça i va marxant al seu conjur.

Articles i baralles; pactes, lluites; converses amb ministres; veus d'obres; xampansys, poulardes i llonguets amb truites; grans automòbils; manques de diners.

Folls alts i baixos; de la vella guarda, honradament lleial fins a la mort, els «militans» i als que en hora tarda se li arramben per tal de fer sort.

De la misèria més roen i llorda els mals-de-cap d'un líder de partit, que ha de mirar que dina la seva horda, sempre agitada en un estrany neguit.

Les passades presons, les cautes fugues, ara li ressusciten al cervell; i tot s'agita i tot fa pampallugues dins la consciència d'aquest pobre vell.

Amb aigua fins al cill, dins la banyera, Lerroux plora, una llàgrima a cada ull. L'aigua, entelada per la sabonera, com l'immens occèa els rius, els recull.

I ja don Alexandre, amb gran recança: «Oh temps passats, oh temps del Paral·lel! oh temps presents, oh pútrida aigua mansa; oh temps que han de venir, curulls de sel!»

«Qui fos en aquells anys, que la República era només un somni, una cançó, i ser republicà — era cosa pública — es reduïa sols a fer remor!»

«I l'Àfrica casaca palatina tot discreta, trucava al meu portal; i em tenien per cosa mig divina els xais de la «merienda fraternal».

«Però tot ha passat; ara és un deure, d'ésser republicà; ja no un esplot; i un hom és el cornut que paga el beure mentre en Samper s'asseu en el banc blau.

«Estiro, arrenço, parlo, callo; cada vegada més embús, més embolic! Del catarge d'abril, mala negada! jo ploro més i més el temps antic!»

Amb aigua fins al coll, el trist «caudillo» alça de la banyera el seu cos nu. S'exiuga els regalims i fa un «pitillo», i es va refent i torna a se' en Lerroux.

(1) Fixar-se amb aquests versos. La setmana vinent direm per què.

CERIMONIES JUDICIALS

El diminiu Lladó i Figueres és jutge municipal de Santa Coloma de Gramener. Això no tindria res de particular si no fos que va ésser veritat abans que ningú s'ho cregués. Però ja una vegada en l'exercici del càrrec, en Lladó i Figueres ha tingut de suportar tota mena de bromes més o menys pesades.

Se li ha dit que si comprava l'Alcubilla, era per posar-lo damunt la cadira i així arribar, assegut, a la taula on ha de treballar. Se n'hi han dit de totes, però la millor se l'ha dita ell mateix:

—Com m'ho faré, pobre de mi, per aixecar un cadàver, quan arribi el cas?

«EL BE» I EL G. A. T.

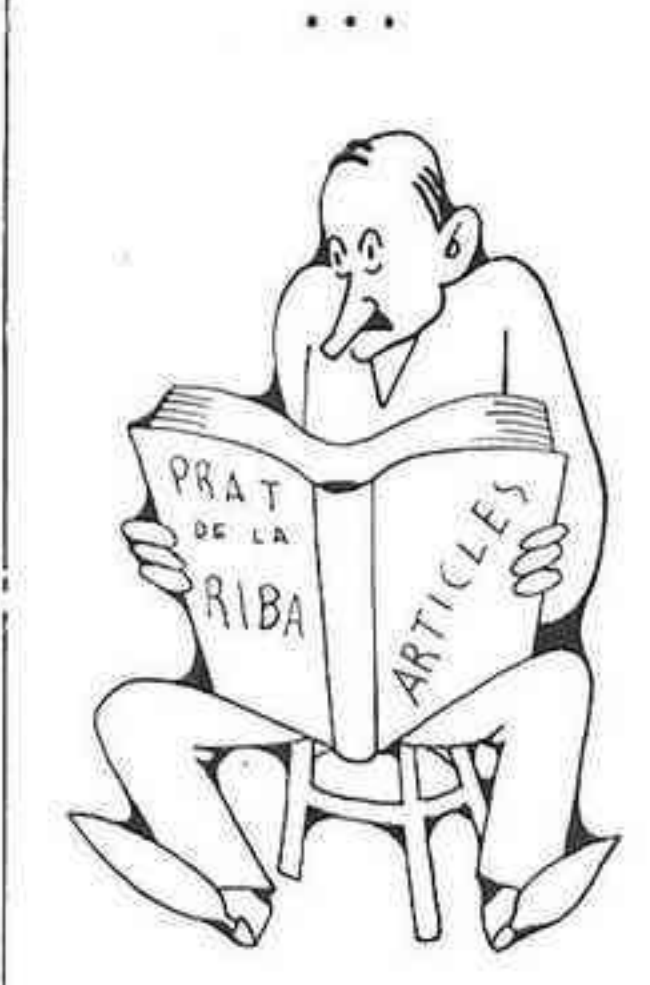
Els del G. A. T. C. P. A. C. amb un sentit de l'humor que els honora, han penjat a la seva Exposició subterrània de la Plaça de Catalunya uns quants exemplars del número passat d'EL BE NEGRE.

Els agraïm l'atenció, però dubtem de l'eficàcia de les intencions del G. A. T. C. P. A. C. Perquè suposem que si entre els projectes urbanístics hi van posar EL BE NEGRE fou perquè a la seva Exposició hi hagués, almenys, alguna cosa que no fes riure.

LA GRACIA DELS ALTRES

Un pagès del Montseny, més o menys rabassaire d'un finca dels Sagarra, va venir l'altre dia a Barcelona. El nostre home, pel que es veu, estava assabentat dels escàndols que el regidor Ferran de Sagarra organitzava en l'anterior Ajuntament, i sabia també que l'actual don Ferran es comportava amb una mica més de mesura.

El pagès del Montseny resumia les seves informacions sobre el cas amb la següent frase: —Compto que ara al senyor Ferran té el tenen un xic més feimat...

Ventosa. — Aquest Prat de la Riba em penso que era de l'Esquerra!...

FINESES LLIBERTARIES

D'un article de Solidaridad Obrera de dimecres passat:

«Si es cierto que las autoridades se proponen repetir los hechos del lunes, se colocarán en un terreno de injeniería respecto a los que se dedican a quemar tranvías, quines, al fin y al cabo, no causan daño a las personas y tienen la delicadeza de obligar a los viajeros a que se apeen de los mismos antes de incendiarios, perjudicando solamente los intereses materiales de la Compañía de Tranvías, que lanzó al pacto del hambre a más de trescientos obreros de los que secundaron la huelga de los Transportes Urbanos.»

Si algú havia dubtat mai que els assassins de la Fai eren tots uns cavallers, ara haurà de reconèixer que s'havia equivocat.

Que s'havia equivocat en el sentit de que, a més d'ésser uns assassins, són uns barres.

COTITZACIONS

Table with 2 columns: Company Name and Price. Includes entries like 'Cartes i Telegrams, S. A.', 'Alfonso y Alfonso Carlos, S. en C.', etc.

Estranger (ANDORRA)

Table with 2 columns: Name and Price. Includes 'Esperit Boris', 'Tour Desgrange', etc.

(FRANÇA)

Table with 2 columns: Name and Price. Includes 'Tour Desgrange', 'Retour de France', etc.

El mercat nacional està encalimat fins a l'estat letàrgic. En canvi, el nacionalista s'ha agitat, aquests darrers dies, d'una manera que se surt del normal.

Atracadora de la Costa ha fracassat en una sol·licitació a la banca de Mataró. Tot i comptar amb l'ajut de Desgavell Telefònic Nacional, li ha estat impossible cobrir la quantitat sol·licitada.

L'Esperit Boris, que anava donant proves d'una envejable empena, ha tancat entre reixes.

Tour Desgrange va seguir la gran moixiganga amb l'èxit financer acostumat. Del Retour de France sembla que només en quedaran quatre i el caporal.

Muntanyes a grans pendents han perdut la posició adquirida la setmana passada, i l'Hispano-Suïssa ha retrocedit d'un enter. No obstant i això, el paper peninsular a la borsa ciclista segueix apreciadíssim.

Be-Net. — Ja heu vist quins dibuixants tenim? Només en casos excepcionals publiquem ninots d'esponatans. Aquests casos són tan excepcionals, que no arriben mai.

Black-Lamb. — Llegiu el que diem al ve de sobre. Si voleu reincloure fins arribar al cas excepcional, vos mateix.

Un grup de gironins bens. — Cap setmanari que s'estimi retorna els originals. És el que fem nosaltres.

Andònim (ovella). — A bodes ens convides.

Id. (denúncia). — Coses així és millor enviar-les a la policia.

Baedeker. — Novel·les per entregues, encara no ens hem decidit a publicar-ne.

Boris-Not. — Va al cove d'una esprintada! Consolau-vos llegint el que diem sobre aquest tema. Hi sortireu guanyant.

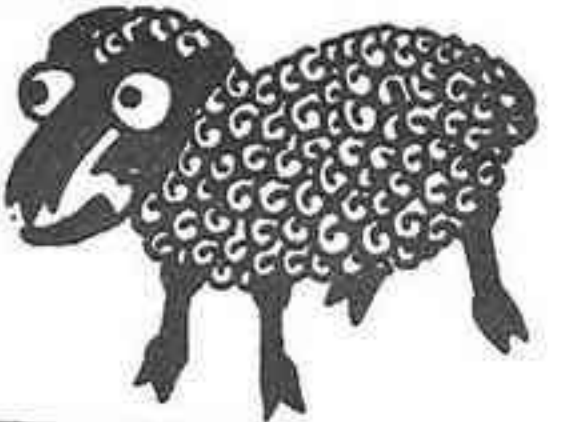
Tres bens de Sabadell. — Temin massa lectors a Terrassa.

Què és la neurastènia?

Els excessos de tota mena, els disgustos i les contrarietats donen lloc a un afèbliment del sistema nerviós, la qual cosa es tradueix en insomnis, falta d'apetit, rotaments de cap, malestar, símptomes tots ells de neurastènia, que es venen amb tanta major rapidesa com més de pressa s'ataca llur origen per mitjà de l'ènergie reconstituent Fosfo-Glico-Kola Domènech, el qual retorna en pocs dies el benestar i els desigs de viure. Venda: Lab. Domènech, Ronda Sant Pau, 71, i farmàcies.

Advertisement for 'L'HOSTAL DEL GALL' featuring a rooster and text: 'ja té encesa la cuina Plats típics catalans Peix a la Marinera Plaça de la República cantonada Fiveller Telèfon 18548'

El Be a les fosques

LES ESTRENES

El Coliseum s'aguanta ferm i ni fa vacances ni en deixa fer. I no és que durant aquest període donguis raves, allò que se'n diu raves, sinó que els seus programes podrien molt bé ésser programes de març o bé d'abril.

Ara especialment, aprofitant que els infants estan fent vacances a fora, ens han donat un film que hauria agradat molt als infants. Això, com es veu, és una gran política per part de la Paramount, perquè quan algú digui que no es donen films d'infants podrà desmentir-ho, encara que els infants no l'hagin vist. El film es titula *Un homebrico valiente* i el protagonista és Jackie Cooper, i dient això ja no caldria dir res més.

Però, a més, hi ha cavalls i cowboys i un home bo i un de dolent i el bo, matant el dolent sense voler fer-hi Jackie Cooper i tot acaba bé i, cosa estranya, d'una manera intel·ligent.

roina, que és una bona noia, s'enamora d'un estafador que és l'home fatal i, quan sap que és estafador, en comptes de fugir-ne, com que també és fatal, l'ajuda amb una gran quantitat de bona voluntat, a estafar, fins que havia d'ésser una estafada, se'ls torna un negoci decent i, quan ells també s'han tornat decentes, resulta que el seu soci, que era una persona decentíssima, el que era en realitat era un brètol de set soles i els estafa tots plegats. El que vol dir que, quan un home té la sort d'ésser estafador, el pitjor que pot fer és tornar-se decent perquè irremissiblement caurà en mans de les altres persones decentes que no n'hi ha un pam de net.

PUBLI CINEMA

Passeig de Gràcia, núm. 57
Telèfon número 79681

Sessió continua de 3 a 8
i mitja i de 10 a 12

Localitat única:
cient i pesseta

Demà, nou i important programa

Noticiaris Reportatges Documentals "FOX"

—Es metge del Parlament, de la Generalitat, de la Comissaria...
—I quan el visita?
—Gavrebé mai; a penes té temps per anar a cobrar!

L'altre film es titula *Ano a este hombre*, cosa que ja indica que es tracta d'un home fatal. Però, a més, es tracta d'un film immoral—res de cama ni cuixa—però molt ben fet, en el qual l'he-

Una maniobra separatista

El Comitè del Cinema de la Generalitat ha donat un altre cop. Quan la Llei de Contractes de Conreu anava a fer trontollar la unitat de la madre Patria, ell l'ha consolidada nomenant un representant a Madrid. Aquest representant serà l'ambaixador de Catalunya al «Consejo de Cinematografía» del ministeri del Treball, tinglado dels germans Viola, els coneguts organitzadors del tinglado del Congreso Hispano-Americano de Cinematografía. A l'organisme dels germans Viola el delegat del Comitè del Cinema, com ja hauran comprès els nostres lectors, no haurà de fer altra cosa que tocar el violon.

LA MORAL A HOLLYWOOD
Escena de platja en una pel·lícula americana de la pròxima temporada.

El Comitè del Cinema segueix actuant

Després de llargues, felices i laborioses conferències, s'ha arribat a un acord entre la S.A.G.E. i la Cinea. Els delegats del circuit català emparentat a través del senyor Boixaderes amb el madrileny, arribaren a Madrid presidits pel senyor Montal, dijous de la setmana passada, i dissabte encara conferenciaven. Finalment arribaren a un acord, que consisteix en que la Cinea treu les seves sucursals de tot Espanya exceptuant Catalunya, Aragó, Balears i Llevant. Per la seva part, la S.A.G.E. es retira de Catalunya, Aragó, Balears i Llevant i es farà un intercanvi de films. D'aquesta manera Aragó, Balears i Llevant s'uniran a Catalunya, solució que ha estat molt mal vista a Madrid perquè ultrapassa les facultats que l'Estatut concedeix a Catalunya, a la qual prohibeix anexionar-se cap altra regió. El senyor Royo Villanova ha declarat que portaria la qüestió al Tribunal de Garanties.

El senyor Miquel Josep, ha estat perpetuat en el càrrec de secretari perpetu del Comitè del Cinema de la Generalitat. Felicitem les cinc-cents pessetes mensuals i l'ensems que perpètuem.

Rectificar és sempre un gust

Amb paper de Ràdio Barcelona «E. A. J.» (primera emissora de Catalunya), hem rebut la següent carta, que primer ens pensàvem que era d'en Torsky, però que després hem vist que era del senyor Cuesta Ridaura:

17 julio 934.
Sr. Director de EL BE NEGRE. Ciutat.
Distingit senyor:

En el número corresponent al dia 11 del present mes, del setmanari de la vostra digna direcció, es jutja la meua actuació personal referent a la celebració del «Dia del Cinema» amb una absoluta falsedat de referències.

Espero de la vostra caballeria, que una vegada comprovats tots els extrems que a continuació us exposo, es dignareu ordenar una rectificació, que en el possible, modifiqui el concepte que de la meua persona hagin pogut fer-se els vostres lectors.

Us assabento:

- 1.º—L'Agrupació de Periodistes Cinematogràfics no s'ha fet carrec de redactar cap gacetilla, sino que únicament ha repartit entre els seus associats las rebudas del Comitè organitzador del «Dia del Cinema».
 - 2.º—Com a associats hi consten bastants Periodistes.
 - 3.º—Que precisament jo, en representació de l'agrupació i en nom propi, vareig esser qui va acceptar la supressió dels tickets gratuïts per al dinar.
 - 4.º—Que l'agrupació no ha celebrat cap reunió amb relació amb «El Dia del Cinema».
 - 5.º—Que Radio-Barcelona, a la qual m'honoro pertanyent-hi ha radiat gratuïtament las gacetillas del «Dia del Cinema».
 - 6.º—Que l'esmentada Emissora Radio-Barcelona per la meua mediació va oferir i regalar un dels rams que es canviaven els capitans dels equips de futbol.
 - 7.º—Que jo vareig anar al dinar i amb molt de gust vareig abonar l'import de dos tickets.
- Aprofito l'avinentesa per a saludar-vos tot estretament-vos la mà.
- J. CUESTA RIDAURA
- Com pot veure el senyor Cuesta Ridaura, no tenim cap inconvenient a publicar la seva pròpia carta de rectificació. Nosaltres, però, fent ús del dret que també ens assisteix, hem de fer també la nostra, no de la nostra informació, sino d'alguns punts de la seva carta.
- Primer. Nosaltres no ens hem referit mai a cap Agrupació de Periodistes Cinematogràfics, com diu el senyor Cuesta, sino a l'«Agrupació de Periodistes Cinematogràfics», com consta en els rebuts, comunicacions, paper de cartes i altres documents de l'esmentada entitat.
- Segon. Que l'«Agrupación», en efecte, no redactava les gasetilles del «Dia del Cinema», però les trametia i recomanava amb una carta en la qual deia que entenia que s'havien de publicar, i els corredors dels diaris feren pressió perquè així es fes obeint l'acord de la Junta general de l'«Agrupación», reportat per nosaltres, segons el qual les decisions de la Directiva en la qüestió de publicar o no gasetilles eren executives.
- Tercer. Diu el senyor Cuesta en l'apartat segon, que «com a associats hi consten bastants periodistes». Tractant-se d'una «Agrupación de Periodistes» nosaltres havíem cregut sempre que tots els associats havien d'ésser periodistes i no solament donar el nom els que hi havia, i això ens fa pensar en la injustícia que representa el que les Associacions de Tenedors de Marcs, de Pressumptes Hereus del Virrei Bonet, d'Amics del Teatre i de Veïns del Cementiri Nou, entre altres, a totes les quals no es pot negar que hi ha també bastants periodistes, no s'anomenen Associació de Periodistes Tenedors de Marcs, Associació de Periodistes Pressumptes Hereus del Virrei Bonet, Associació de Periodistes Amics del Teatre i Associació de Periodistes Veïns del Cementiri Nou i reclamen el dret de viatjar amb bitllet reduït i altres gangues inherents al gremi de periodistes.
- Quart. Que tenim una gran satisfacció de saber que el senyor Cuesta va acceptar en nom de l'«Agrupación» la supressió de tickets gratuïts, tot i lamentant que només servís perquè els associats, fora d'ell que en pagà dos, no hi assistissin. I
- Cinquè. Que tenim encara una més gran satisfacció en saber que, per mediació seva, Ràdio Barcelona va radiar gratuïtament unes gasetilles que els diaris varen publicar gratuïtament i va desdramatitzar-se regalant un ram per al partit de futbol.
- Amb uns quants sacrificis com aquests, la primera emissora de Catalunya haurà de prescindir dels serveis d'en Torsky i el senyor Cuesta Ridaura haurà de produir a tot gas si és que la primera emissora de Catalunya no vol perdre-hi bous i esquelles.
- Ah! I estem disposats a tornar a rectificar sempre que ens ho demani.

MOLT IBEE!

En vista de l'eixut persistent, dimecres passat fou radiada per la Ràdio Barcelona una comèdia del senyor Adrià Gual, titulada *La Mentidera*.

Se'n va de l'escena una dona, tota preocupada. L'actació, diu: *Se li endevina el preludi d'una certa confusió inconscient*.

Val a dir que aquesta mena d'estats d'ànima només es poden representar per ràdio.

—Aquest Burgas, també!... Em fa pena. Mireu què ha fet: ha vingut a oferir-me el traspàs de dos actors...

Per tot el qual entenem que si algú mereix la subvenció del teatre és el senyor Ventura Gassol.

Dubtem que hi hagi un millor comediant, o si voleu, director d'escena, en tot el país.

tinuen igual, els autors de teatre acabaran fent de xofers de taxi.

El cas d'aquest Shakespeare del volant és per fer riuir a qual-sevol.

—On es troben els veritables homes de teatre?—és la pregunta que us obliga a formular.

Deu ésser inspirant-se amb aquestes nobles preocupacions que el nostre Comitè del Teatre informa la seva actuació.

Maricel - Park
El Parc d'atraccions més important d'Europa
El més bell mirador del Mar, la Ciutat i la Muntanya
Tots els dies funcionaran totes les grans atraccions:
MUNTANYES RUSSES
WITCHING WAWES
i altres atraccions
Entrada al parc, 50 cèntims
Anada i retorn en el Funicular de Montjuïc i entrada al parc, 1 pta.

Las inviolables és una revista de broma medieval, que s'ha estrenat al Principal Palace.

La música, del tantes vegades arruïnada mestre Padilla, també és de l'època.

La broma consisteix en allò del cinturó de castedat. Només direm que les claus de tots els candaus les guarda un trobador.

I ara, vostès mateixos.

El cronista taurí de *La Noche* ha parlat d'aquesta revista en vers, i entre altres coses, escriu:

Margarita Carbajal,
lo que se llama un portento,
al admirarla en escena
el espectador perplejo,
no sabe si admirar más
su belleza o su talento.

Nosaltres ens quedariem amb el talento.

CASINO SANT SEBASTIÀ
Tots els vespres
Sopars a les terrasses
amenitzats per
Crazy Boys Orchestra
Servei de Cafè-Bar
TEMPERATURA IDEAL

El Comitè del Teatre segueix en llibertat provisional.

L'altre dia, el Conseller de Cultura de la Generalitat, senyor Ventura Gassol, va cridar al seu despatx els actors Pere Ventaiols i Alexandre Nolla, tots dos de la companyia del Romea, per a la pròxima temporada.

—Haurieu de passar-vos a la companyia de la Nicolau—els va dir.

—No pot ésser. Ja estem contractats amb en Burgas.

—Es que us donarem més diners.

—No podem acceptar, perquè tenim els contractes signats i en Burgas podria reclamar, amb raó, davant del Comitè Paritari.

I aleshores, el Conseller de Cultura va dir les següents magnífiques paraules:

—Penseu-vos-hi bé: us donarem més diners, i, en el cas improbable que us portessin al Comitè Paritari, comptariem amb tot l'ajut de la Generalitat.

En Ventaiols, rodonament, no va acceptar.

En Nolla, va dir que s'hi pensaria.

En una reunió posterior del Comitè del Teatre, el Conseller de Cultura deia als assistents, amb un aire molt apesarat:

El «Teatre de Masses» va donar dissabte una representació al Victòria.

Com que es tractava d'un teatre de masses, els actors varen pensar que amb què les masses fossin al públic n'hi havia prou, i, com que l'entrada era entre barreteta i gratuïta, ho varen aconseguir.

Els actors es contemplaven, des de dalt de l'escenari, la massa del públic i l'apuntador; més, és clar, l'apuntador.

El senyor Ventura Gassol, acompanyat del senyor Sbert i de l'Alavendra, hi varen anar per veure les masses; però quan varen veure que eren ells els que feien de masses i pels càrrecs no es podien posar en mànigues de camisa o sense mànigues de samarreta com la resta del públic, se'n varen anar.

Mercat d'ocasions
Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIÓ
Corts, 414 - Telèfon 30422

Varen representar tres obres. Primer una cosa titulada *Caragruixuda*, que diu que era adaptada del francès per Gorkin, que és un rus de tovallola. No deia el programa qui era el pobre adaptat, però persones impies murmuraven que es tractava de Courteline. Com que ja era mort, s'estalvià de tornar-se a morir. La família no s'hi deu veure de contenta. *Caragruixuda* sembla que era una autoal·lusió del senyor Gorkin.

La segona obra va ésser una conferència de la senyora Marg-

PRINCIPAL PALACE
Companya de Revistes de Margarida Carbajal
Avui nit, i totes les nits, el GRAN ÈXIT de Silva Aramburu i mestre Padilla
LAS INVIOABLES
Totes les tardes
LAS MUJERES DEL ZODIACO
per la super-vedette MARGARIDA CARBAJAL

CANODROM - PARK
"Camp del Sol de Baix"
Travessera de Les Corts
GRANS CURSES DE LLEBRERS
Tots els dissabtes nit, diumenges i festius tarda
APOSTES MÚTUES
ENTRADA UNA PESSETA
TRAMVIES 15 i 7
AUTOBUSOS LLETRA E

El recader de la Cibeles

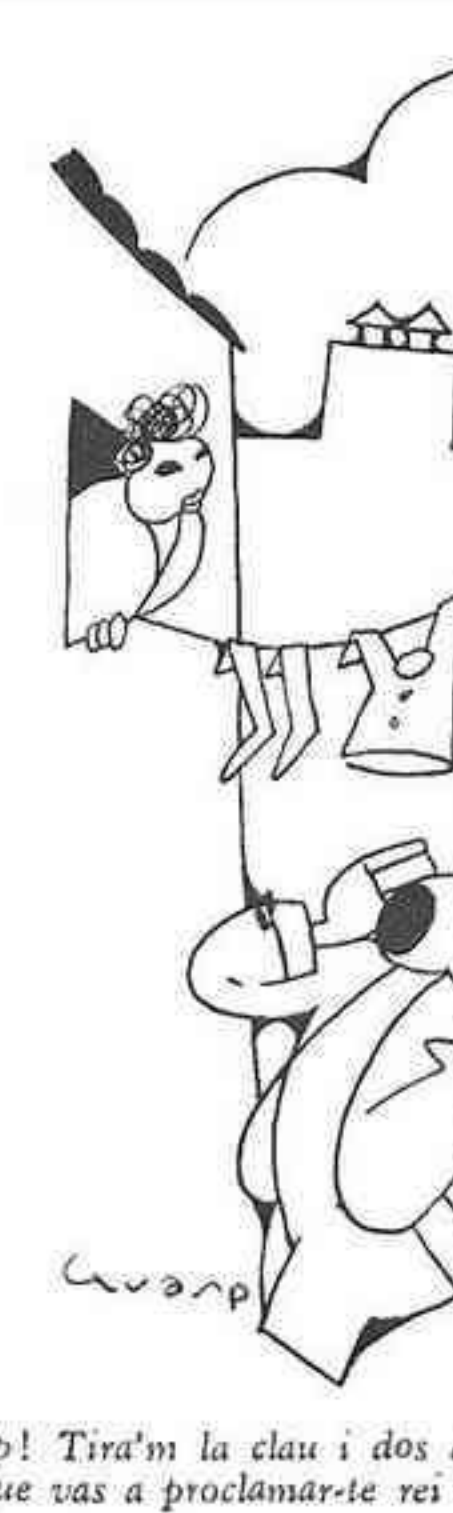
Les restes mortals dels alemanys que varen filmar *Doña Francisquita*, amb Herr Behrens de director i el mestre Jean Gilbert de músic i tots dos d'infesta memòria, estan rodant un film, alemany cent per cent i parlat en castellà. Sembla que es titularà *Una Semana de Ilusión*. Com es pot suposar, pel local que el presentí serà una setmana de desilusió.

Benito Perojo segueix filmant *El Negro* que tenia el *Alma Blanca*, és a dir, filmant, filmant, refilmant. Després d'això farà una cosa que es titularà *Las Cortes de Cadiz*, l'autor de la qual és el *divino impaciente* senyor José M. Pemán. Perojo, Perojo, mira que ens eres simpàtic!

A Aranjuez, Florián Rey roda *La Hermana San Sulpicio*. No hi volem fer comentaris perquè el Rey sol ésser una bona carta.

AVIS ALS ANUNCIANTS

Per a totes les ordres o instruccions que estiguin relacionades amb la secció de publicitat d'EL BE NEGRE, cal telefonar al núm. 80.555

—Ep! Tira'm la clau i dos duros.
—Que vas a proclamar-te rei d'Andorra?

Ovelles esgarriades

La millor ovela de l'any

Un periòdic que surt amb el mateix nom d'un setmanari que en altres temps fou popular—al·ludim L'Esquella de la Torratxa— publica en el número del 13 de juliol una nota que diu així:

LA GRACIA D'ALGUNOS AUTORS D'OLLA

Aquests dies la companyia del Romea ha fet una gran propaganda de premsa d'una de les obres que representa.

L'obra és de les dites «de riure a rebentar». I una de les mostres del molt que ja riure l'obra és aquest acudit, més vell que l'anar a peu i contar a centenars de vegades:

—El metge m'ha receptat cabanyes per netejar-me l'estómac.
—Doncs si l'arriba a voler netejar els peus hi hauria calgut receptar-te la botiga.

Què els sembla? Com és natural, això dit amb accent andalús, hi és una de les mostres de l'enginy dels autors d'allà, que omplen els escenaris de Catalunya, a paciència inconsciència nostra.

Quan serà que comencem a ésser catalans per a fugir de semblants «burrades» com hem sabut fugir de l'altra?

Per a fugir de semblants «burrades», L'Esquella publica a la pàgina següent del mateix número el ninot i xisto següent, que reproduïm en gravat perquè ningú pugui creure que ens ho inventem:

Vinc de casa el meu i no et que preguntes una empolla de Cabanya perquè no trobat la línia gu bruta.
Penot si l'arriba a veure els peus

Si una vegada a la vida no calen comentaris, és aquesta.

La bona premsa

En El Noticiero Universal del dia 11 d'aquest mes es va publicar la següent nota de societat:

El pasado día 9 se celebró en la parroquia iglesia de San Adrián del Besós, el matrimonial enlace de la bellísima señorita Carmen Clará Agudo, hija del popular maestro don Enrique, y del distinguido comerciante americano don Alberto Alsina Junoy.

Per molt menys hi havien duels, al segle passat.

EL BE...RNAT METGE

El fermíssim novel·lista Rosich Catalan prepara un llibre d'ambient rural que es titularà la sabda de les Guàrdies.

Després del treball que en Gasch ha dedicat a Margarida Xirgu desde Mirador, la petita Maleras ha començat a fer el bot.

Sembla que el motiu del «desví» d'en Gasch cal cercar-lo en el viatge que va fer a Formentor la petita Emma acompanyada d'un subscriptor castigador i tenor d'El Dia Gráfico.

Aquest estiu la gent del món de les lletres per tal de sostenir l'interès del públic, deixarà de donar conferències i es dedicarà a representar comèdies i a recitar monòlegs infantils.

Ignasi Agustí, per exemple, està aprenent «Quan seré gran», monòleg. (Per a noi.)

En Muntanya, en Junoy, en Foix i en Cassanyes assagen «El quarto de les rates». (Quatre gats.)

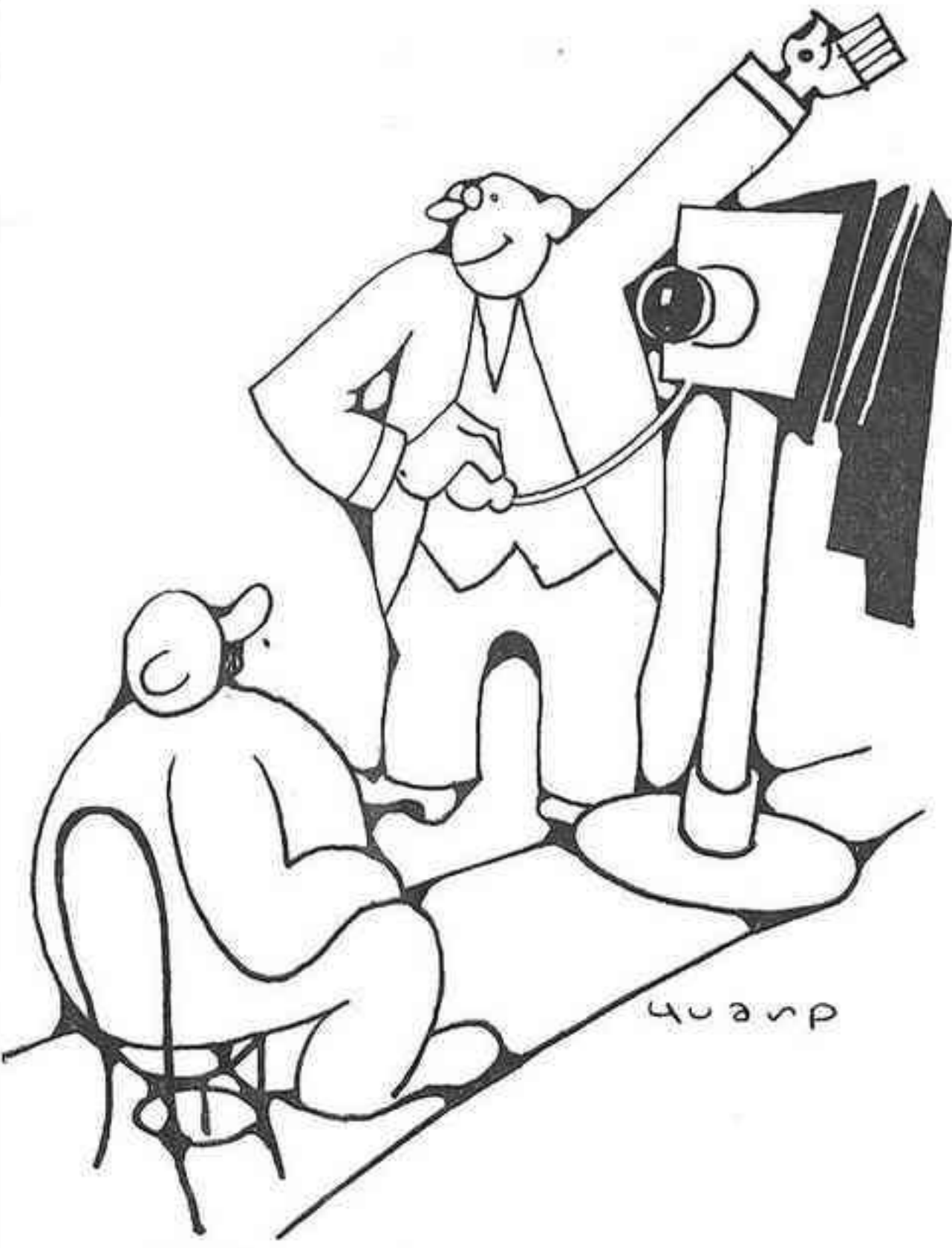
«Curses de sacs» serà representat per Joan Id., que farà sis papers alhora.

«L'esgarriada-cries» anirà a càrrec d'en Cortès i Vidal.

«La pageseta del mas», monòleg per a noi, el presentarà Llucietà Canyà.

«Vostè... senyor galant» serà una creació del senyor Pere Coromines.

«Mig figa i mig raïm» (versió francesa) tindrà una magnífica interpretació. Els senyors Companys i Gasch i un nodrit cor de rabassos.

—Vol dir que quedaré bé?
—Home... si no és del Tribunal de Garanties...

saïres faran les delícies del públic. «L'enjogassada», monòleg per a noi, ja no cal dir que serà interpretat per Mercè Rodoreda i Clarisme.

També està assajant-se una obra, «Ocellot fora del niu», quadro dramàtic (tres nois) que si tot va bé es presentarà un d'aquests dies.

Els tres personatges aniran a càrrec del senyor Millàs del senyor Ratllet i del senyor Raurell.

«Catalunya-Ràdio» i la literatura

Sembla que Ràdio Associació de Catalunya va organitzar una festa al Sanatori de l'Esperit Sant, i que va tenir un gran èxit. Tot això ho trobem perfecte.

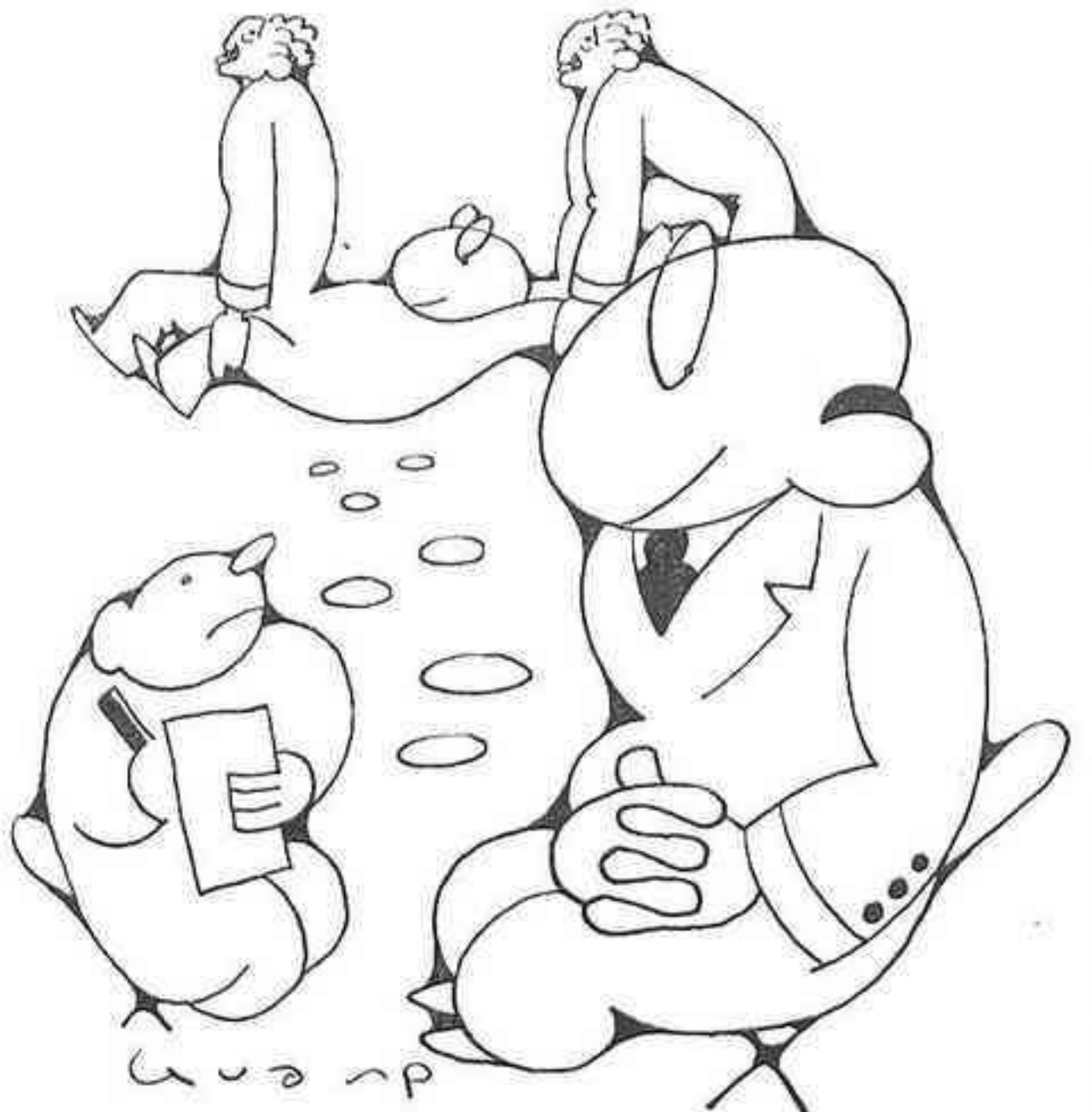
Catalunya Ràdio però, en donar compte de l'acte empra una mena de literatura tan tronada que no solament és un exemple de sentimentalisme «démodé», sinó que pot afectar seriosament la salut dels malalts de l'establiment en el sentit d'agreuja les dolències llurs provocant nous plans perfectament justificats i també pot afectar a tots aquells que fins avui han tingut la sort que no els fes mal res.

El subtítol de la nota dona a entendre que es tracta de la «Impressió d'un malalt». En aquest punt hem de mostrar-nos totalment escèptics. Aquest malalt gaudix de bona salut. Per ara.

Si seguís però segregant literatura d'aquesta mena acabarà fent companyia als del Sanatori de l'Esperit Sant. Amb aquestes coses no s'hi pot jugar.

Escolteu el «malalt», si us plau: «Som el diluvi, dia 2 de juliol. De tres a quatre de la tarda, entre unes monges i unes malaltes, han fet que les parets florissin unes hortènsies enmig d'uns ventalls de palmera d'un verd profús i intens. A dos quarts de sis, la sala oferia un aspecte magnífic. A la dreta, els malalts; les malaltes a l'esquerra. Al bell mig de la sala, presidència i invitats. Hi ha un breu silenci i la pallida silueta de Roig i Llop queda acalada en un angle del saló. Precís, clar i suau, el dring tendre de la seva veu va lliscant i penetra en el cor dels oients com el perfum primer del primer brot de ginesta. Ha llegit un fragment de sediment melangios i evocador d'un dels seus llibres. I esclata, espontània i fervida, la primera ovació de la tarda.

I això, què és? Quin oreig desconegut, quin vent de llianyana platja bat els rostres dels malalts? Ha despertat Orpheus del seu son...
—Vens?
—Vine.
—Tens fred?
—Tinc.
—Estimes.
—Més.
—Mossegat!!
—Nyam!!!

—Què fa aquí, senyor Samper?
—Esperar que passi el cadàver del meu enemic.

El "grimpeur" Desgrange

Aquest gran «geant de la route» de monsieur Desgrange, es veu que va arribar a Perpinyà tan cansat de les catorze etapes corregudes pels altres, que es va passar el dia de repòs en un continu desvari.

Ningú, segurament, no n'hauria tingut esment, si ell mateix no s'hagués encarregat d'embombar-ho per mitjà d'un article publicat a L'Auto, on ens obsequiava amb els resultats del seu Malson, pel qual hi ballen, junt amb fantasmes i foc-follets, tot de càlculs sobre la Volta a França... de l'any que ve!

En aquest article, després de barallar-se amb totes les fórmules fantasmes del passat i donar-les per mortes i enterrades, monsieur Desgrange s'acarra amb l'esdevenidor i es pregunta: Alors?

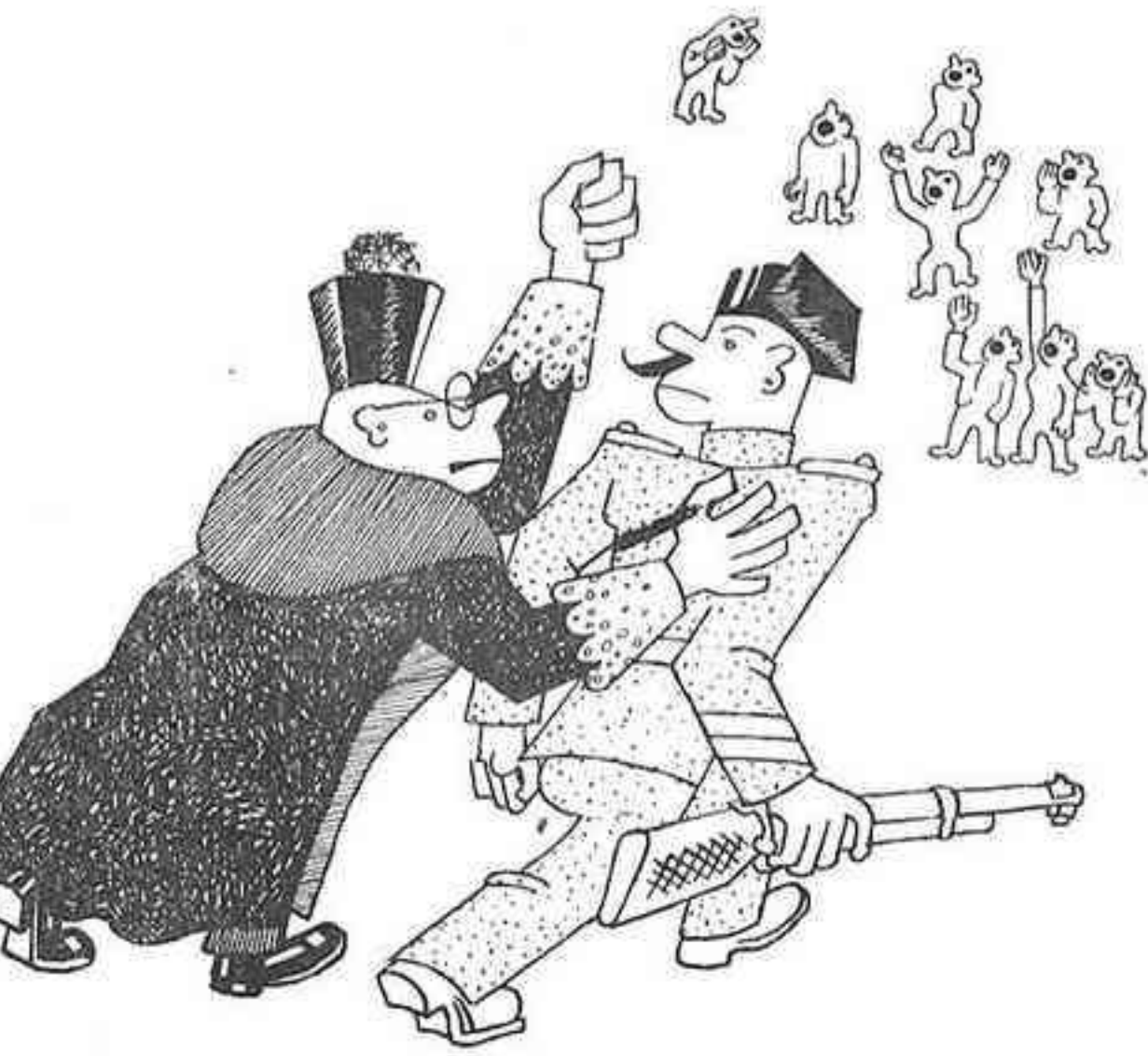
Alors, al gran home se li ocorre el següent:

«Guardarem — diu — la fórmula d'equips nacionals. Però hi haurà unes variacions que, des d'ara, podem comunicar als nostres lectors:

Una làmpara «Lot».
Una «Kodak».
Un ram de flors molt maco, confeccionat per la casa Baillie. No se sap en quina de les sucursals.

A més a més sembla que portava productes de les cases «Lacoma Hermanos», «Casa Vilardell», «Herráiz y Sobrinos, S. en C.», «Anónima Monegal» i «Cubiertas y Tejados, S. A.».

I ara, senyors industrials, ja saben el que els toca, perquè El BE NEGRE no viu de miracles.

—¿Sus y a ellos, que son separatistas!
—¿Vostè, no?

però probablement eren «Eva»; un carrabiner afirmà que eren mitjons «Molfort's», però El BE ho dubta.

A més a més duia un renard de can «Tapiholes i Pirretas».

Després de les novelles grovisses del XIX i XX, hem coneix moltos sofàs i moltes escenes de sofà: cap, però, d'una força i un picant tan pujats com les que han tingut lloc en aquest moble memorable.

En Pich i Pon i Màrius Aguilà hi han tingut «entre llurs braços» les figures més eminentes i més contradictòries de la història d'Espanya.

El primer que hi va caure va ésser don Alfonso, tretze de nom i de fets; després d'haver reconegut el taller d'El Dia Gráfico i La Noche, haver tocat l'esquena d'en Pich i estrait els bigotis d'en Màrius, va seure al sofà d'una manera fraternal entre els dos confreres.

En Pich i el seu segon Màrius, amb dos cigars fumejants, flanquejaren alegrement el Monarca. Un fotògraf prengué nota de la petita d'Espanya.

Don Miguel Primo de Rivera i Orbaneja, tan trempat i «ditxaraxero» com sempre, va beure dues ampolles de xampany a la impremta dels diaris; va increpar fàcilment a en Pich, dient-li «mal hermano», va tirar enlaire el barret d'en Mariano, el qual, segons costum, el duia encastat a la cepsa; i finalment fou retratat al sofà, fent «sandwich» entre l'amo i el criat de la casa.

El general Barrera, un dia va aixecar-se del sofà per satisfer una necessitat ineludible; altrament hi hauria fet vida i mort, enllaçat amistosament, com tots, amb en Pich i el seu Pon, que és, com sabem, don Mariano dels bigotis.

Però passaren els temps; aquestes amors llanguiren, i després d'un Dia i un altre Dia, i una Noche i una altra Noche, don Pich i don Aguilà oblidaren; una flamarada de magnesi els va descobrir a les mirades delatades de l'objectiu, fraternitzant amb el general López Ochoa. Els cigars brillaren i fumaren com el primer dia.

Però, ara que en López Ochoa també ha caigut, qui se'n recorda? El Dia i La Noche en fan la rialleta; grans titulars el cobreixen d'ignominia.

A qui pertoca ara de caure a la gola oberta d'aquest fatal sofà? Qui serà retratat entre en Pich i en Màrius? Qui serà objecte dels encomis d'El Dia i La Noche?

No ho desitgem pas a cap dels lectors d'El BE NEGRE.

L'ESCENA DEL SOFA

LES REPRESSES

CAPITOL. — Los crimenes del museo (dimecres i dijous). Un film del gènere esgarriat, en tecnicolor. Els aficionats a aquesta mena d'obres faran bé d'anar a veure'l.

—I F. i no contesta (divendres, dissabte i diumenge). Una de les bones pel·lícules de l'any. Història d'imaginació, a la manera de Wells. Un gran actor: Boyer.

AVINGUDA. — Ha entrado un fotógrafo. Comèdia americana, de bona llei.

MARINA I TRIOMF. — El signo de la Cruz. Recontable per als que els agradin els films de gran espectacle.

A partir d'avui, podem garantir als nostres lectors que les represes de pel·lícules que recomanem estaran en el cartell dels cinemes assenyalats. No passarà més que recomanem algun film que, en sortir El BE NEGRE al carrer, ja hagués estat retirat del cartell.

FAZANY...

D'EL BE NEGRE de 21 de juliol de 1931

LA MARE DE DEU A EZKIOGA «EL BE NEGRE» TAMBE L'HA VISTA

EL BE NEGRE ha anat a Ezkioga, i després de patir molt per evitar que l'assassinessin i que se'l mengessin en forma de llonzes els ferrosos espectadors, es va poder amagar sota les falldilles d'una senyora piadosa, va treure el morro i tingué la sort d'ésser un dels pocs que van veure la meravellosa imatge.

Dua les peces de roba següents: Una «écharpe» blau cel, de la «Innovación».

Una mantellina de punt, de can Jorba.

Unes sabates que no pot precisar si eren del «Rei del calçat» o de la casa «Minerva».

Les mitges es veien molt poc.

«YA PARECIÓ EL PEINE» «El Be Negre» s'adhereix als èxits d'«El Diluvi»

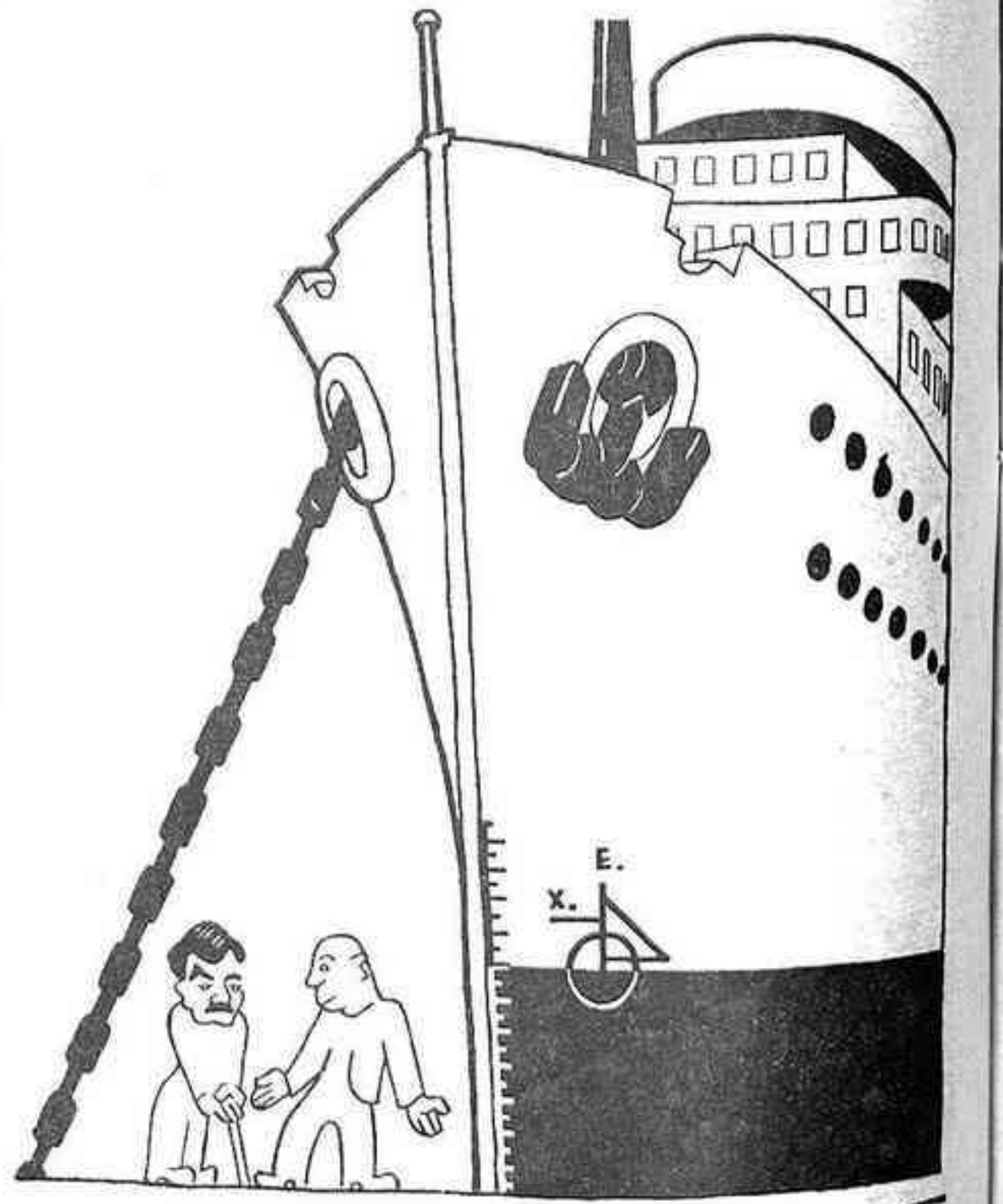
Gelós dels èxits d'El BE NEGRE, El Diluvi va voler imitar-lo descobrint la maniobra que l'Ajuntament preparava amb el concert dels arbitris indirectes i els greus;

Tot allò dels gremis i dels concerts que no eren de la Banda Municipal sinó de la banda municipal i d'El Diluvi, ja és a l'ajuntament, naturalment, a l'ajuntament d'El Diluvi. Els alts funcionaris que també es honra i així despitaria més, sobre tot amb el crèdit que El Diluvi ja li havia procurat atacant-lo dient que tant li fa dir-se republicà, com monàrquic, com carlí.

En Culi, aleshores, va dir: «jo també vull seguir la mateixa tàctica per despitat i agafar un funcionari que també sigui honrat i a més perseguit per la dictadura. I com que hi havia en Llistorella que, a més d'això havia organitzat el Negociat de Plus Valua captant 20.000.000 de pessetes i resolent expedients misteriosament amagats, va decidir que fos ell el que desorganitzés el servei de Consums perquè quan hi hagués el gran desbarajuste es pogués arranjar les coses amb els concerts amb els acaparadors.

Aleshores, aquest Llistorella, que veu que és un viu i un males entranyes, va començar a vigilar els burots, i els burots, que sota les ordres de l'Aymerich, nomenat providencialment per la dictadura, practicaven la caritat cristiana i els ulls grossos, van haver de fer la mala ànima i regirar els carros i privar que es simulés sortides dels dipòsits amb el reintegre corresponent, per tal de en sis mesos recaptar uns miserables 500.000 pessetes més, i això augmentant de manera cruel la crisi del treball, perquè aquesta recaptació no es podia fer legalment, a menys de col·locar a Consums 400 vells subscriptors d'El Diluvi els mèrits dels quals podia garantir el senyor Cáliz, inspector del mercat de peix i del port i molt bon amic d'El Diluvi i dels seus amics, de més a més, gràcies al qual s'ha descobert la maniobra horrorosa que ja havia començat a fer de cap de Consums un pobre empleat, el senyor Aymerich, ja incomprensible per l'Ajuntament anterior purament perquè havia estat comprès per la dictadura i deixat a la misèria amb 30.000 pessetes de sou.

No es faran, doncs, gràcies a El Diluvi i a El BE NEGRE, els concerts, però sembla que, per venjar-se de tots dos periòdics, els manifesters de l'Ajuntament volen treure del seu lloc el senyor Cáliz, que tan bé ho feia. Però no s'espanti el nostre bon amic, que estem disposats a portar una campanya a fons per defensar-lo. Naturalment, sempre que ell correspongui regalant-nos el millor peix fresc com fins ara. Tractes són tractes!

ELS PORTS DE BARCELONA I TARRAGONA —Ja ho entenc, senyor ministre, ja ho entenc: de port i de senyor se n'ha de venir de mena.